

# Daniels Bog - Nummer Syvoghalvfjerds

## *Afsløring af den profetiske parallel: Laodikeisk adventisme i 1863 og bibelsk typologi*

Jeff Pippenger

2024-02-10

Laodikeisk adventismes oprør i 1863 er blevet forbilledliggjort ved den forbandelse, der blev udtalt over genopbygningen af Jeriko.

Og Josva besvor dem på den tid og sagde: Forbandet være den mand for Herrens åsyn, som står op og bygger denne by Jeriko; med sin førstefødte skal han lægge dens grundvold, og med sin yngste søn skal han rejse dens porte. Josva 6:26.

Laodikeisk adventismes oprør i 1863 er blevet forudskygget ved, at bygmesterne forkastede hjørnестenen.

Jesus siger til dem: Har I aldrig læst i Skrifterne: Den sten, som bygningsmændene forkastede, den er blevet hovedhjørnестenen; dette er Herrens værk, og det er underfuldt i vore øjne? Derfor siger jeg jer: Guds rige skal tages fra jer og gives til et folk, som bærer dets frugter. Mattæus 21,42.43.

Oprøret i den laodikeiske adventisme i 1863 er blevet forudbilledliggjort ved Arons guldkalv.

For de sagde til mig: Gør os guder, som kan gå foran os; for denne Moses, manden som førte os op fra Egyptens land, vi ved ikke, hvad der er blevet af ham. Og jeg sagde til dem: Hvem som helst der har noget guld, skal rive det af sig. Så gav de mig det; derpå kastede jeg det i ilden, og så kom denne kalv frem. Og da Moses så, at folket var blottet; (for Aron havde gjort dem blottede til deres skam blandt deres fjender). 2 Mosebog 32:23–25.

Laodikeisk adventismes oprør i 1863 er blevet forudskygget ved Jeroboams to guldkalve.

Hvis dette folk drager op for at bringe ofre i Herrens hus i Jerusalem, da vil dette folks hjerte vende tilbage til deres herre, til Rehabeam, Judas konge, og de vil dræbe mig og vende tilbage til Rehabeam, Judas konge. Derfor holdt kongen råd og lod lave to guldkalve og sagde til dem: Det er for meget for jer at drage op til Jerusalem; se, her er dine guder, Israel, som førte dig op fra Egyptens land. Og den ene opstillede han i Betel, og den anden satte han i Dan. 1 Kong. 12,27–29.

Laodikeisk adventismes oprør i 1863 er blevet forbilledliggjort ved profeten fra Juda, som døde mellem æslet og løven.

Og det skete, efter at han havde spist brød og drukket, at han sadlede æslet for ham, nemlig for den profet, som han havde ført tilbage. Og da han var draget bort, mødte en løve ham på vejen og dræbte ham; og hans lig blev kastet på vejen, og æslet stod ved siden af det, og løven stod også ved siden af liget. 1 Kong. 13:23, 24.

Oprøret i den laodikeiske adventisme i 1863 er blevet forbilledligt fremstillet ved den tiende prøve i det gamle Israel, som indledte deres vandring i ørkenen.

Men så sandt jeg lever, skal hele jorden fyldes med Herrens herlighed. Fordi alle de mænd, som har set min herlighed og mine undere, som jeg gjorde i Egypten og i ørkenen, og nu har fristet mig disse ti gange og ikke har adlydt min røst, skal de visselig ikke se det land, som jeg tilsvor deres fædre; ja, ingen af dem, som vakte min harme, skal se det. Men min tjener Kaleb, fordi han havde en anden ånd i sig og fulgte mig helt, ham vil jeg føre ind i det land, som han drog ind i, og hans slægt skal tage det i besiddelse. 4 Mosebog 14:21–23.

Apostlen Paulus lærte:

Alt dette hændte dem som forbilleder; og det er skrevet til advarsel for os, til hvem verdens ender er kommet. 1 Korintherbrev 10:11.

I sin kommentar til dette profetiske princip sagde søster White:

"Hver af de gamle profeter talte mindre for deres egen tid end for vor, således at deres profeteren står ved magt for os. 'Men alt dette hændte dem som forbilleder; og det er skrevet til formaning for os, til hvem verdens ender er nået.' 1 Korintherbrev 10:11. 'Ikke sig selv, men os tjente de med det, som nu er blevet forkyndt for jer af dem, der har prædiket evangeliet for jer ved Helligånden, udsendt fra himlen; ting, som englens attrår at skue ind i.' 1 Petersbrev 1:12...."

"Bibelen har ophobet og sammenbundet sine skatte for denne sidste slægt. Alle de store begivenheder og højtidelige handlinger i Det Gamle Testaments historie har været, og er, ved at gentage sig i menigheden i disse sidste dage." Selected Messages, bog 3, 338, 339.

Budskabet om den sene regn er ifølge Esajas et budskab, for han fastslår, at de ugudelige vil nægte at høre det, og han beskriver dette budskab som „bud på bud“.

Hvem skal han lære kundskab, og hvem skal han give indsigt i læren? Dem, som er vænnet fra mælken, som er taget fra brystet. For bud skal komme på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her lidt og der lidt. For med stammende læber og med et andet tungemål vil han tale til dette folk. Til dem sagde han: Dette er hvilen, hvorved I kan lade den trætte finde hvile; og dette er vederkvælgelsen; men de ville ikke høre. Derfor blev Herrens ord for dem: bud på bud, bud på bud; regel på regel, regel på regel; her lidt og der lidt; for at de skulle gå og falde baglæns og blive sønderbrudt og blive fanget i snaren og taget til fange. Esajas 28:9–13.

Af de seks linjer, som vi netop har identificeret, og der er naturligvis andre, som vi ikke har påpeget, fremhæver én 1863 som afslutningen på en fremadskridende prøve, der førte til vandring i ørkenen. To fremhæver, at et tidligere pagtfolk blev forbigået og erstattet af et nyt udvalgt folk. Én markerer en forbandelse over at genopbygge noget, som var bestemt til at forblive ødelagt og forladt under Guds forbandelse, som det var, og en anden markerer en forbandelse over at vende tilbage dertil, hvor det var forbudt dig at gå. To giver eksempler på forfalskninger af De Ti Buds to tavler, som repræsenterede Habakkuks to tavler.

Arons og Jeroboams guldkalve repræsenterer et forfalsket billede af nidkærhed, som repræsenterede det forfalskede 1863-kort. Når de bringes sammen, lærer Arons og Jeroboams to vidner, at Habakkuks to tavler repræsenterer én tavle, på ganske samme måde som De Ti Buds to tavler repræsenterer Guds ene lov. Sammen bliver de ét symbol, som består af to, når de bringes sammen. De samme profetiske dynamikker, som findes i Guds lovs to tavler, findes i Habakkuks to tavler, og sammen behandler Arons og Jeroboams forfalskninger dette profetiske fænomen.

Adventismens første generation er blevet forbilledliggjort ved nidkærhedens billede i Ezekiels ottende kapitel. Synet, som begynder på den femte dag i den sjette måned i det sjette år i Ezekiels ottende kapitel, fortsætter ind i kapitel ni, hvor beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusinde fremstilles. Når Søster White behandler illustrationen af beseglingen i kapitel ni, inddrager hun den egenskab ved Guds karakter, som angiver, at det er i tredje og fjerde slægtled, Gud straffer dem, der er ulydige. Hun indarbejder derfor den sandhed, der er direkte knyttet til det andet bud, hvilket er det bud, der forbyder tilbedelse af afguder, såsom Arons og Jeroboams guldkalve.

»Og han råbte til manden, som var klædt i linned, og som havde skriverens blækhorn ved sin side; og Herren sagde til ham: Gå gennem byen, gennem Jerusalem, og sæt et mærke på panden af de mænd, som sukker og klager over alle de vederstyggeligheder, der gøres midt i den. Og til de andre sagde han i min påhør: Gå efter ham gennem byen og slå ned; jeres øje skal ikke skåne, og I skal ikke vise medlidenhed: dræb til fuldstændig udryddelse gamle og unge, både jomfruer og små børn og kvinder; men kom ikke nogen nær, på hvem mærket er; og begynd ved min hellighed. Så begyndte de med de gamle mænd, som var foran huset.«

„Jesus er ved at forlade nådestolen i den himmelske helligdom for at iføre sig hævnens klæder og udøse sin vrede i domshandlinger over dem, som ikke har taget imod det lys, Gud har givet dem. ‘Fordi dommen over en ond gerning ikke fuldbyrdes hurtigt, derfor er menneskenes børns hjerte helt opsat på at gøre ondt.’ I stedet for at blive formildet ved den tålmodighed og langmodighed, som Herren har udvist over for dem, styrker de, som ikke frygter Gud og ikke elsker sandheden, deres hjerter i deres onde færd. Men der er selv for Guds langmodighed grænser, og mange overskrider disse grænser. De har overskredet nådens grænser, og derfor må Gud gribe ind og hævde sin egen ære.“

Om amoritterne sagde Herren: »I fjerde slægtled skal de vende tilbage hertil; thi amoritternes misgerning er endnu ikke fuld.« Skønt dette folk var iøjnefaldende på grund af sin afgudsdyrkelse og fordærvelse, havde det endnu ikke fyldt sin misgernings bæger, og Gud ville ikke give befaling om dets fuldstændige ødelæggelse. Folket skulle se den guddommelige magt åbenbaret på en tydelig måde, for at de kunne være uden undskyldning. Den medfølelse Skaber var villig til at bære over med deres misgerning indtil det fjerde slægtled. Hvis der da ikke sås nogen forandring til det bedre, skulle Hans domme falde over dem.

„Med ufejlbarlig nøjagtighed fører den Uendelige stadig regnskab med alle nationer. Mens hans barmhjertighed tilbydes med kald til omvendelse, vil dette regnskab forblive åbent; men når tallene når en vis sum, som Gud har fastsat, begynder hans vredes tjeneste. Regnskabet afsluttes. Den guddommelige tålmodighed ophører. Der er ikke længere nogen forbøn om barmhjertighed på deres vegne.“

„Profeten, der skuede ned gennem tiderne, fik denne tid fremstillet for sit syn. Nationerne i denne tidsalder har været modtagere af nådegaver uden fortilfælde. Himlens ypperste velsignelser er blevet skænket dem, men tiltagende hovmod, begærlighed, afgudsdyrkelse, foragt for Gud og grov utaknemmelighed står skrevet imod dem. De er hastigt ved at afslutte deres regnskab med Gud.

„Men det, som får mig til at skælve, er den kendsgerning, at de, som har haft det største lys og de største rettigheder, er blevet besmittet af den herskende ugudelighed. Påvirket af de uretfærdige omkring dem er mange, endog blandt dem, der bekender sandheden, blevet kolde og føres med af det stærke onde strøm. Den almindelige foragt, som kastes over sand guds frygt og hellighed, fører dem, der ikke knytter sig nøje til Gud, til at miste deres ærbødighed for hans lov. Hvis de fulgte lyset og adlød sandheden af hjertet, ville denne hellige lov forekomme dem endnu mere dyrebare, netop når den således foragtes og tilsidesættes. Efterhånden som ringeagten for Guds lov bliver mere åbenbar, bliver skillelinjen mellem dens iagttagere og verden mere tydelig. Kærligheden til de guddommelige forskrifter tiltager hos den ene klasse, i samme grad som foragten for dem tiltager hos den anden klasse.

”Krisen nærmer sig hastigt. De hurtigt voksende tal viser, at tiden for Guds hjemsøgelse næsten er kommet. Skønt Han nødig straffer, vil Han dog straffe, og det snart. De, som vandrer i lyset, vil se tegn på den forestående fare; men de skal ikke sidde i stille, ubekymret forventning om ødelæggelsen og trøste sig med den tro, at Gud vil beskytte sit folk på hjemsøgelens dag. Langt derfra. De bør indse, at det er deres pligt flittigt at arbejde for at frelse andre, idet de med stærk tro ser op til Gud om hjælp. ’En retfærdigs virksomme, inderlige bøn formår meget.’”

Gudfrygtighedens surdej har ikke helt mistet sin kraft. På den tid, da menighedens fare og nedtrykthed er størst, vil den lille skare, som står i lyset, sukke og klage over de vederstyggeligheder, der begås i landet. Men især vil deres bønner stige op til fordel for menigheden, fordi dens medlemmer handler efter verdens måde.

De inderlige bønner fra denne trofaste lille flok vil ikke være forgæves. Når Herren træder frem som en hævnere, vil Han også komme som en beskytter for alle dem, der har bevaret troen i dens renhed og holdt sig ubesmittede af verden. Det er på denne tid, at Gud har lovet at skaffe sine egne udvalgte ret, som råber til Ham dag og nat, skønt Han bier længe med dem.

Befalingen lyder: »Gå gennem byen, gennem Jerusalem, og sæt et mærke på panden af de mænd, som sukker og klager over alle de vederstyggeligheder, der gøres i dens midte.« Disse sukkende og klagende havde fremholdt livets ord; de havde i rettesat, rådet og formanet. Nogle, som havde vanæret Gud, omvendte sig og ydmygede deres hjerter for Ham. Men Herrens herlighed var veget fra Israel; skønt mange stadig fortsatte religionens former, manglede Hans kraft og nærvær.« Testimonies, bind 5, 207–210.

For ret at udlægge synet om beseglingen, således som det fremstilles af Ezekiel, er det væsentligt at forstå adventismens fire generationer. Søster White indleder det afsnit, vi har udvalgt, med en direkte henvisning til Ezekiel kapitel ni, og den del, vi har udvalgt, afsluttes også med en direkte henvisning til Ezekiel kapitel ni. I afsnittet siger hun om Ezekiel: „Profeten, idet han skuede ned

gennem tidsaldrene, havde denne tid fremstillet for sit syn.“ Ezekiel så de omstændigheder, der finder sted under beseglingen af de hundrede og fireogfyrre tusind.

I den foregående artikel påviste vi ved hjælp af tre specifikke udsagn fra Profetiens Ånd, at Esajas' „Efraims drankere“, som i dette skriftsted identificeres som de „gamle mænd“, og som i begge skriftsteder repræsenterer Jerusalems lederskab (adventismen), ikke kan se, at der skal ske en mægtig åbenbarelse af Guds kraft som i fordums år. I dette skriftsted vil netop den åbenbarelse af Guds kraft, som de nægter at se, finde sted som en del af den guddommelige dom, der bringes over dem; for det er sagt, at „folket skulle se den guddommelige kraft åbenbart på en tydelig måde, for at de kunne være uden undskyldning.“

Laodikeisk adventisme nægter at se åbenbarelsen af den sildige regn, som begyndte at dryppe den 11. september 2001, men de vil se klimakset af dette regnfald, når Midnatsråbets budskab gentages i de sidste dage. Dette budskab er Islams tredje ve. Så ikke lederskabet i det gamle Israel, som netop havde korsfæstet deres Messias, til, mens Helligånden blev udgydt på pinse?

Passagen identificerer menigheden, som i sammenhængen repræsenteres af Ezekiel som Jerusalem, og medlemmerne inden for menigheden (Jerusalem) sættes i kontrast til en „lille skare“, som også identificeres som dem, „der vandrer i lyset“, og som er de „få trofaste“. Bibelen lærer, at „mange“ er kaldet, men „få“ er udvalgt. Passagens emne omfatter Guds vrede, som bringes over Hans folk. Folket har selv pådraget sig deres dom, men Gud understreger med bestemthed, at det er Hans engle, der udfører ødelæggelsens værk. Gud lyver aldrig, og Han har lovet, at det er Ham, der hjemsøger menneskers misgerning indtil tredje og fjerde slægtled. At tilskrive dommens fuldbyrdelse til nogen anden end Gud er at fornægte Hans karakter og at antyde, at Han er en løgner.

Passagen fastslår, at når Ezekiels ødelæggende engle begynder at gå gennem Jerusalem, er det da, at »Hans vredes tjeneste begynder.« Guds vrede begynder med Jerusalem, som er hans kirke, som er laodikeisk adventisme.

For tiden er kommet, da dommen må begynde ved Guds hus; og når den først begynder med os, hvad skal enden da blive for dem, som ikke adlyder Guds evangelium? 1 Peter 4:17.

Guds vrede fuldbyrdes ved Guds engle, og når deres gerning begynder, befales det dem at „slå“, alle, og at „dit øje skal ikke skåne, og I skal ikke vise medlidenhed: dræb til bunds gamle og unge, både jomfruer og små børn og kvinder; men kom ikke nær nogen mand, på hvem mærket er; og begynd ved Min helligdom.“ Guds vrede udføres af hellige engle, og det punkt, vi ønsker at påvise her, er, at begyndelsen på Guds vredes tjeneste fuldbyrdes i den fjerde generation.

Vi vil fortsætte denne undersøgelse i den næste artikel.

Og det skal ske på Herrens slagtoffers dag, at jeg vil straffe fyrsterne og kongens sønner og alle dem, som er klædt i fremmed dragt. På samme dag vil jeg også straffe alle dem, som springer over tærskelen, og som fylder deres herrers huse med vold og svig. Og det skal ske på den dag, siger Herren, at der skal høres råb fra Fiskeporten og hyl fra den anden bydel og et stort brag fra højene. Jamr, I Makteshs indbyggere, for hele købmandsfolket er tilintetgjort; alle de, som

bærer sølv, er udryddet. Og det skal ske på den tid, at jeg vil ransage Jerusalem med lamper og straffe de mænd, som er stivnet i deres bundfald, de, som siger i deres hjerte: Herren gør hverken godt eller ondt. Zefanias 1:8–12.